

tet det var en Bestemmelse, at de ikke maatte begive sig til Den, uden Alle i Forening; men da det kun var sjeldent, at de Alle paa eensgang kunde komme til Den, har det ofte været Tilfældet, at hver Bøigb for sig er gaaet til Den, og har taget, hvad de kunde faae. Der har ogsaa været den Bestemmelse, at de skulde opgive, hvormeget de havde faaet, og saa skulde det senere regnes af, men den er heller ikke bleven overholdt; kort sagt, denne hele Maade at have Den tilleie paa har medført, at de næsten ingen Nytte have havt af Faarene. Det er derfor blevet anseet hensigtsmæssigt, at Den blev overladt til een Mand; vel er det ikke een Mand, men den største Deel af Beboerne paa Dvalbo, der har gjort Budet; imidlertid staaer der dog kun een Mand anført i Auctionsprotocollen. For at drage den Nytte af Den, som kunde drages deraf, maa der nemlig anvendes ikke ubetydelige Bekostninger. Der maa saaledes sættes Gjærder paa forskellige Steder, for at hindre Faarene fra at falde i Søen, der maa anvendes Bekostninger paa Opgangen til Den, der maa anskaffes en ny Race af Faar; thi de vilde Faar, der findes, have vel et Slags Uld, men den maa blandes med anden Uld, og er i ethvert Tilfælde ubrugelig som egentlig Handelsvare, og alle disse befoftelige Foranstaltninger have Beboerne i den lange Tid, de nu have havt Den paa den hidtilværende uhenftigtsmæssige Maade, ikke kunnet blive enige om. At Beboerne ingen Ret have til fremdeles at beholde Den, og at aldrig Nogen paa Færverne har tænkt paa Andet, end at Den tilhorte Kongen, er, efter hvad jeg saaledes har anført, en afgjort Sag, og sees ogsaa deraf, at der ikke er fremkommet den ringeste Indsigelse til Indenrigsministeren imod Auctionen, og jeg troer saaledes ikke, at der kan være nogen som helst Anledning for Thinget til ikke at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag.

B. Christensen: Det forekommer mig i sig selv at være en ingenlunde afgjørende, neppe engang en vigtig Omstændighed ved

det Spørgsmaal, der foreligger os, om den omhandlede *D* virkelig, hvilket jeg forøvrigt gjerne vil antage, vil blive langt bedre benyttet ved at komme i een Mand's Haand, end den hidtil har været ved at være i faa Manges; det forekommer mig at være noget for nærværende Spørgsmaal aldeles Uvæsentligt. Naar man følger selve de Bemærkninger, den ærede Indenrigsminister har gjort til Forsvar for Loven, saa forekommer det mig dog, at der ogsaa deri ligger en Indrømmelse af, at Den, hvis den tilhører Kongen, dog har været betragtet som Domainefæstegods, der ikke har været bortfæstet, fordi man ikke har kunnet finde Fæstere dertil, og denne Omstændighed synes mig at støtte det, som den ærede Rigsdagsmand for Færverne har villet gjøre gjeldende, at Analogien af de Bestemmelser, vi have taget for Kronens Fæstegods i Danmark, ogsaa burde komme Fæstegodsset paa Færverne tilgode. Dertil kommer det, der for mig er den afgjørende Omstændighed, at, medens Regjeringen paa ingen Maade efter min Formening klarlig har belyst Retsforholdet, saa er det vist, at man fra Færvingernes Side slet ikke har nogen Autoritet, til hvem man i dette Tilfælde med Tilforladelighed kan holde sig; thi Amtmanden, der har faaet dette Salg bragt istand, er kun een Mand, og maa være bleven eensidig for den Beslutning, han selv har taget. Atter her komme vi til at maatte beklage, at Færverne savne til Exempel et Communeraad, hvorfra man kunde have faaet en tilforladelig Oplysning, som man kunde bygge paa. Jeg troer derfor, at det vilde være meget, jeg vil bruge det Ord uforsvarligt, om vi lod denne Sag gaae videre, da vi dog vistnok maae sige os selv, at Forholdet er saaledes, at vi, ved at tage Lovforslaget tilfølg, dog paa ingen Maade kunne være stikrede imod, at vi om søie Tid kunde komme til Erkjendelse af, at vi derved havde gjort Uret imod de hidtilværende Besiddere. For mit Vedkommende vil jeg derfor med fuld Overbevisning stemme imod, at dette Lovforslag gaaer videre.